

РЕШЕНИЕ

№ 4414

гр. София, 04.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 09.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **573** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мария Владимирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Л. А. Я., подадена чрез адв. М., против Решение от 26.04.2022 г. по НАХД № 8680/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 1 състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 21-4332-005680 от 26.03.2021 г., издадено от началника на група към ОПП-СДВР, с което му е наложена глоба в размер на 300 лева и лишаване от право да управлява МПС, за срок от 6 месеца, за нарушение на чл. 140, ал. 1 от Закона за движение по пътищата.

В касационната жалба се твърди, че решението на въззивния съд е неправилно, тъй като е постановено при допуснато нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че след получаване на постановлението за прекратяване на наказателното производство е последвало издаването на обжалваното НП, като в уводната му част никъде не е посочено въз основа на какъв констатиращ нарушение акт се издава, т.е. допуснато е нарушение на чл. 53, ал.1, т. 3 ЗАНН, което е основание за отмяна на НП. Когато наказващият орган е бил сезиран по реда на чл.36, ал.2 ЗАНН, това изискване следва да бъде приспособено към особеностите на сезиращия документ-прокурорско постановление и в уводната част следва да се посочат обстоятелствата по чл.199,

ал.2,пр.1-3 НПК.

Наред с това е подчертано, че в хода на прокурорската преписка не е било категорично установено, че жалбоподателят е имал знание и представа, че управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

В своето решение, съдебният състав посочва, че видно от материалите по досъдебното производство свидетелят О. М. твърдял, че бил подставено лице по сделката за покупко- продажба на МПС-то, т.е. наличие на основание за нищожност на сделката. В тази връзка според касатора, ако сделката е нищожна, то не съществува задължение да се обявява нищожен акт, а ако не то и задължението за пререгистрация на МПС остава на собственика. От друга страна се сочи, че липсват твърдения договора за покупко- продажба да е бил предаден на жалбоподателят. Единствено е отбелязано, че са предоставени само документи във връзка с управление на МПС-то, които пък не са нужни за пререгистрация. Не са събрани доказателства жалбоподателят да е присъствал лично, при твърдените пояснения от нотариуса за необходимост от пререгистрация на МПС-то. Горното се доказва и от самото постановление на РП-С., в което се посочва ”след съставянето на административният акт от полицейските органи, свидетелите К. П. и С. Д. го уведомили, че следва да представи ПС за регистрация”, т.е. дори актосъставителя и свидетеля по акта, са установили незнанието на водача, че МПС-то , което е управлявал е с прекратена регистрация.

След като такова знание и представи липсват изначално, т.е. изначално липсва интелектуалния момент, то няма как да е налице следващия волеви момент формиращ вината и предопределящ нейната форма като умисъл или непредпазливост. При това положение конкретното деяние, извършено от жалбоподателя, се явява изцяло несъставомерно от субективна страна, като административно нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго, с което НП да бъде отменено. Претендира се присъждане на разноски.

В съдебно заседание касаторът, чрез адв. М., поддържа жалбата и моли за отмяна на решението на СРС с присъждане на сторените разноски съгласно приложен списък. Ответникът – СДВР, в писмени бележки от 07.06.2023 г., изготвени от юрк. Д., оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне с присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното от касатора адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба. Моли оспореното решение да бъде оставено в сила.

Административен съд София-град, XVI-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 211 от АПК от надлежна страна и при наличие на правен интерес от оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да потвърди обжалваното пред него наказателно постановление, районният съд, въз основа на събраните писмени доказателства, е приел за установено следното от фактическа страна:

Административнонаказателното производство е било образувано на основание чл. 36, ал. 2 от ЗАНН, въз основа на постановление на прокурор при СРП с изх. № 15509/24.02.2021 г. по описа на СРП.

Срещу жалбоподателя е съставено наказателно постановление № 21-4332-005680 от

26.03.2021 г., издадено от началника на група към ОПП-СДВР, за това че на 10.02.2020 г. около 18:47 часа, в [населено място], по [улица]управлява лек автомобил Шкода О. с рег. [рег.номер на МПС] , с посока на движение от С. скоростна тангента към АМ Х., и при извършена проверка на връзката с Околовръстен път е било констатирано, че управлявания автомобил е със служебно прекратена регистрация, от 25.12.2019 г., на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП — нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, поради което и на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП на Л. Я. му е наложена глоба в размер на 300 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца.

От показанията на свидетелите К. П. (л. 26-27 от ДП) и С. Д. (л. 31-32 от ДП), съдът е установил, че на процесните време и място, жалбоподателят е управлявал лек автомобил, за който е било установено, след проверка, че е със служебно прекратена регистрация.

От показанията на свидетеля О. М. (л. 43-44 от ДП) е установил, че процесният лек автомобил е бил закупен на негово име, но сделката е била предназначена за жалбоподателя Л. Я., тъй като Я. е дал парите за закупуването на автомобила и същият е бил във владение и ползван единствено от него, като по време на сделката нотариусът им е разяснил, че автомобилът следва да бъде заявен за нова регистрация пред органите на МВР, тъй като в противен случай, същият щял да бъде служебно deregистриран. След изповядването на сделката свидетелят М. е дал всички документи на жалбоподателя и последният не го е търсил след това.

Посочените доказателствени източници съдът е кредитирал, като достоверни и ги е съобразил при формиране на правните си изводи.

Въз основа на установената фактическа обстановка СРС приел, че НП е издадено от компетентно длъжностното лице, като при издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до ограничаване правото на защита на нарушителя. Относно приложението на материалния закон СРС е намерил, че по категоричен начин е установено, че на посочените в наказателното постановление време и място, жалбоподателят е извършил, както от обективна, така и от субективна страна, нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, тъй като е управлявал моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред (същото е било със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП). Нарушението е извършено от жалбоподателя с форма на вината пряк умисъл — същият е съзнавал общественотоопасния характер на деянието, и е целял неговото извършване. С оглед на това, че се касае за „формално” нарушение (такова „на просто извършване”) не е необходимо наличието на представи в съзнанието на дееца за общественотоопасните последици на деянието.

Съдът е приел за неоснователни възраженията на жалбоподателя за липса на умисъл, като е изложил и конкретни съображения в тази насока. АНО е наложил предвиденото в санкционната част на нормата наказание, като същото е било индивидуализирано в предвидения от закона минимум (лишаването от правоуправление е в минимален размер, а глобата е близост до минимума). Според решаващия състав в случая не са налице и предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН.

Решението на въззивния съд е неправилно.

В случая страните не спорят, че процесното НП е издадено при условията на чл. 36, ал. 2 ЗАНН – на основание ППРНП № 15509/24.02.2021 г. по описа на СРП, което изрично е посочено в акта.

С оглед установената в хода на съдебното следствие фактическа обстановка, районният съд правилно е приел, че привлеченото към административнонаказателна отговорност лице е осъществило състава на административното нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП от обективна. Безспорно се установява, че на посочената в НП дата и час касаторът е управлявал МПС, което е със служебно прекратена регистрация от 25.12.2019 г.

С разпоредбата на чл. 140, ал. 1, изр. 1 от ЗДвП, в относимата редакция (Изм., ДВ, бр. 105 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г.), законодателят е въвел изискване, по пътищата, отворени за обществено ползване, да се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Условието и редът за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на МПС и ремаркета, теглени от тях и реда за предоставяне на данни за регистрираните ППС, се определя с Наредба № I-45/24.03.2000 г. на МВР, като задължението за деклариране на настъпилите промени в данните за регистрацията на МПС е за собственика, според разпоредбата на чл. 15, ал. 1 от Наредбата, а в разпоредбата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП е предвидена възможността служебно да бъде прекратена регистрацията на МПС на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. Разпоредбата на чл. 175, ал. 3, предл. първо от ЗДвП, от своя страна, предвижда налагане на глоба в размер от 200 до 500 лева и лишаване от право на управление на МПС за срок от 6 до 12 месеца, на водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред, а съгласно § 6, т. 25, предл. първо от Допълнителните разпоредби на ЗДвП, "водач" е лице, което управлява пътно превозно средство.

По делото е безспорно установено, че на 10.02.2020 г. касаторът е управлявал лек автомобил Шкода О. с рег. [рег.номер на МПС], поради което е имал качеството "водач" на МПС. Автомобилът е бил управляван по път, отворен за обществено ползване, като това МПС, към датата 25.12.2019 г. е било със служебно прекратена регистрация. Административнонаказващият орган обаче не е ангажирал доказателства, които да обосноват субективната страна на деянието, а именно - наличието на знание у страна на дееца за обстоятелството, че управляваното от него МПС с посочения регистрационен номер, е с прекратена регистрация. Прекратяването на регистрацията на процесния автомобил е извършено по реда на цитираната по-горе норма на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, като съгласно същата, служебно, с отбелязване в автоматизираната информационна система, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването му не изпълни задължението си да регистрира превозното средство.

Анализът на установената фактическа обстановка на основата на законовата регламентация касателно регистрацията на МПС, респ. прекратяването и възстановяването ѝ, обуславя извода, че водачът на горепосоченото МПС, доколкото не е нито новият собственик на МПС-то, а няма данни да е бил предишният такъв, не е бил длъжен и не е могъл да знае факта, че управляваният от него автомобил е с прекратена регистрация, доколкото това е станало служебно чрез отбелязване в автоматизираната информационна система. В този смисъл, предвид изложеното и изхождайки от нормата на чл. 6 от ЗАНН, определяща за административно нарушение деяние, което нарушава установения ред на държавно управление, извършено е

виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, се обуславя извода, че Я. не е действал виновно, в какъвто смисъл са изводите на въззивния съд, включително и при форма на вината – непредпазливост.

За да е налице непредпазливост е необходимо деецът да е бил длъжен и да е могъл да предвиди общественоопасния резултат, като възможността на лицето да предвиди и предотврати резултата се преценява не изобщо, а конкретно за всеки отделен случай и то в рамките на дължимото поведение, т.е. на това поведение, което се изисква в подобни случаи. Като лице, ползващо определено моторно превозно средство, Я. е бил длъжен да установи дали същото отговаря на всички законови изисквания, преди да започне да го управлява. Съдът намира обаче, че в конкретната ситуация той не е могъл да предвиди неправомерния резултат, а именно: управлението на служебно deregистрирано МПС. Безспорно се установи по делото, че касаторът не е знаел, а и обективно не е могъл да узнае, че автомобилът, собственост на трето лице, е със служебно прекратена регистрация от 25.12.2019 г.

Тук следва да се посочи и разяснението, дадено в Тълкувателно постановление № 2/05.04.2023г. по т. дело № 3/2022г. на ОСС от НК на ВКС и I и II колегии на ВАС „не се наказва с предвиденото в чл.175, ал.3 ЗДвП административно наказание водач, който управлява моторно превозно средство, чиято регистрация е служебно прекратена по реда на чл.143, ал.10 ЗДвП, без за това да е уведомен собственикът на моторното превозно средство“. Макар това тълкувателно постановление да касае случаите за служебно прекратена регистрация поради липса на валидна застраховка „Гражданска отговорност“, приетото от касационната инстанция е напълно относимо и за настоящия казус, доколкото е необходимо да бъдат изследвани и доказани всички елементи от състава на административното нарушение, включително вината, която в административнонаказателния процес не се предполага.

От доказателствата по делото и по-конкретно от писмо с рег. № 43320-19756 от 24.04.2020 г. на зам. началника на ОПП – СДВР / л. 49/ безспорно се установява, че на 24.10.2019 г. в АИС – КАТ е регистриран договор за продажба – праводаване с док. № 40626/24.10.2019 г. от нотариус 558, подадено заявление по електронен път от портала на МВР с № 9897/1583636/24.10.2019 г. Лицето О. Д. М. като собственик не е регистрирал закупеното от него МПС в законно установения срок.

По делото обаче не се съдържат никакви писмени доказателства, че собственикът на МПС О. Д. М. /независимо от твърденията, че същият е само мним собственик, а парите за закупуване на МПС са дадени от касатора/ е бил уведомен или е узнал за служебно прекратената регистрация на автомобила. След като собственикът М. не е бил информиран за служебното прекратяване на регистрацията, той не би могъл да съобщи този факт и на Л. Я., на който е предоставил управлението на автомобила.

От друга страна по делото липсват и доказателства Я. да е знаел за служебно прекратената регистрация. Това същият е узнал при извършената проверка на 10.02.2020 г. от служителите на ОПП- СДВР – К. П. и С. Д.. Служебната deregистрация на МПС по своя характер представлява ПАМ по см. на чл.22 ЗАНН и за да произведе своето правно действие, актът с който същата е наложена следва да е влязъл в сила. Обстоятелството, че принципно автомобилът подлежи на deregистрация в хипотезата на чл.143, ал. 15 от ЗДвП, не влече след себе си като пряка последица знанието на собственика му досежно този факт, доколкото той категорично не може да знае точно в кой момент/ на коя дата, автомобилът вече е deregистриран.

След като на касатора на 10.02.2020 г. не му е било известно, че автомобилът е

дерегистриран, той не е осъзнавал общественотоопасния характер на извършеното от него действие по управление на автомобила и не е предвиждал или допускал настъпването на общественотоопасни последици. Ето защо липсва както умисъл, така и небрежност - незнанието на фактическото обстоятелство не се дължи на непредпазливост. Отсъствието на субективна страна от състава на нарушението по чл.175, ал. 3 във вр. чл. 140, ал. 1 от ЗДвП прави деянието, осъществено от Л. Я., несъставомерно. Деянието е извършено при обстоятелства, при които отпадат всички форми на вината и следователно не се явява административно нарушение, тъй като не е извършено виновно, въпреки наличието от обективна страна на елементите от състава му.

Съобразно гореизложеното, касационният съдебен състав намира, че обжалваното решение е неправилно, поради което е дължима отмяната му и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде отменено НП.

С оглед изхода на спора в полза на касатора следва да се присъдят разноски за платено в брой адвокатско възнаграждение в общ размер на 700 лв., от които 300 лв. за производството пред СРС и 400 лв. – за настоящата инстанция, който е под минимума, установен в чл. 18 от Наредба № 1/2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд - София - град, XVI касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 26.04.2022 г. по НАХД № 8680/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 1 състав **и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 21-4332-005680 от 26.03.2021 г., издадено от началника на група към ОПП-СДВР, с което на Л. А. Я. му е наложена глоба в размер на 300 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца, за нарушение на чл. 140, ал. 1 от Закона за движение по пътищата.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Л. А. Я., ЕГН – [ЕГН], сумата от 700 /седемстотин/ лева – разноски за двете съдебни инстанции.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.